

Štai ir aš

Vadinkite mane Rudžiuku, nes aš toks gimiau. Ir mano mama, mano broliai tokie pat, rudi, rudom akim ir labai gražūs.

Aš gyvenu kaime. Net nežinau, ar būna dar kitokių vietų, kur gyventų žmonės ir mes, šuniukai. Gal kada sužinosiu, išgirsiu ar net pamatysiu savo akimis.

Dabar tau papasakosiu apie save, savo kaimą, kaip mes gyvename ir kodėl čia taip gera. Tiesa, aš gal ne viską žinosiu, todėl pasakosiu ir tai, ką kalba ir ką daro žmonės – aš matau juos ir su jais draugauju. Jie čia aplink mus vis vaikšto, bėgioja. Žmonių pasaulis labai įdomus, ne visada suprantamas. Tačiau tai, kuo jie gyvena čia, kaime, man žinoma. Taigi, eikime kartu ir pasižiūrėkime.

Palauk, vos nepamiršau... Aš čia iš žmonių išgirstu visokių man nežinomų daiktų pavadinimų ir žodžių, todėl ir tu nenustebk juos radęs. Geriau pasiklausk tėvelių ar senelių, jie viską tau paaiškins.

Dabar jau metas. Aš ką tik paslėpiau kaulą, kurį ši rytą graužiau, ir galiu keliauti su tavim.

ŠUNIUKAI GIMSTA NEREGINTYS IR
NEGIRDINTYS. BŪDAMI 6-8 DIENŲ JIE PRADEDA
GIRDĖTI, O 10-14 – REGĖTI.

Pirmieji pasaulio atradimai. Kovas

Mama pasakojo, kad aš, mano sesės ir broliai gimėme šaltą naktį. Tada danguje spragsėjo žvaigždės, o sode prie savo inkilo ūkavo pelėda. Mama viską atsimena...

O aš negaliu visko atsiminti, nes mes ilgai nieko nematėme ir negirdėjome – sako, kad taip būna visada. Tačiau vieną dieną pabudau nuo baisaus garso. Kas ten? Mama prausė mus drėgnu liežuviu ir ramino: miegokit, čia mūsų kaimynas gaidys.

Vėliau radosi tiek garsų – kažkas burzgė ir džeržgė... Taip pjovė malkas. Paskui birbė mašinos variklis ir klegėjo vaikai. Jiems išvažiavus mokyklon, prie mūsų namelio striksėjo ir čirškavo žvirblis, o paskui nusileido varna. Štiš, šaukė jai mama ir vijo šalin. Kodėl?

O kartą... Mes jau žvalgėmės po kiemą, tik dar visko bijojome. Mums buvo per daug saulės, šviesos. Staiga kažkas užstojo mūsų namų duris, trepsėjo didelėm kanopom. Kas bus dabar?

– Nieko nebus, čia tik arklys! – juokėsi mama ir šoko laukan, kiauksėdama vijo jį šalin.

Tačiau labiausiai mūsų laukia vaikai. Ir mes jų laukiame – grįžę iš mokyklos jie ištraukia mus iš namelio, glosto, kutena pilvukus. Jų rankos kvepia taip skaniai ir mums labai gera.

Ar prisiminsi – tai buvo labai ankstų pavasarį.

VARNĖNAS

ŠILTNAMIS

ŪKINIS PASTATAS

SAULĖS
BATERIJOS

GYVENAMASIS NAMAS

DARŽAS

VAISMEDŽIŲ
SODAS

VIEVERSYS

AVILIAI

LAZDYNAS

SVEIKII!

ŠALPUSNIS